

Μια κλοπή και ένας νεκρός

Το φέρι μποτ «Δαναΐς 2» δεν είχε προλάβει καλά καλά να κατεβάσει τον καταπέλτη στο λιμάνι του νησιού, και οι ανυπόμονοι οδηγοί είχαν ανάψει κιόλας τις μηχανές. Όσοι μάλιστα είχαν πιάσει θέση μπροστά μπροστά άρχισαν ήδη να τσουλάνε μαλακά προς την έξοδο. Οι εργάτες του φέρι μποτ στερέωσαν με τακάκια τον καταπέλτη στην επιφάνεια της προβλήτας, και η αποβίβαση άρχισε κανονικά.

Από το πλαϊνό μέρος του πλοίου άρχισαν να κατεβαίνουν και οι πεζοί επιβάτες: ξένοι με το σακίδιο στον ώμο, μαμάδες που φώναζαν στα παιδιά τους να μείνουν δίπλα τους για να τα προφυλάξουν από τα αυτοκίνητα, μοναχικοί ταξιδιώτες που κοίταζαν εξεταστικά το συγκεντρωμένο πλήθος στην αποβάθρα για να διακρίνουν τον συγγενή ή τον φίλο που είχε έρθει να τους υποδεχθεί. Το γνωστό ετερόκλητο και ανυπόμονο πλήθος του καλοκαιριού άρχισε να μπλέκεται με τα αυτοκίνητα που έβγαιναν σιγά σιγά. Καθώς πολλοί οδηγοί σταματούσαν ακριβώς μπροστά από το φέρι μποτ για να επιβιβάσουν στο αυτοκίνητο και την υπόλοιπη οικογένειά τους, αδιαφορώντας για το αν παρεμπόδιζαν με αυτό τον τρόπο την κυκλοφορία των υπόλοιπων οχημάτων, ένας λιμενικός ανέλαβε να τους

οδηγήσει λίγο πιο πέρα, ώστε να μην ενοχλούν τους υπόλοιπους οδηγούς.

Το μικρό κίτρινο Σμαρτ ο λιμενικός το είδε να σταματάει μπροστά του την τελευταία στιγμή, καθώς μέχρι τότε ήταν κρυμμένο πίσω από ένα τεράστιο τζιπ. Η νεαρή γυναίκα που το οδηγούσε σταμάτησε μπροστά του, έβγαλε το κεφάλι της από το κατεβασμένο τζάμι του παραθύρου και τον ρώτησε: «Πού μπορώ να βρω τον αστυνόμο Μίλτο Ζαφείρη, παρακαλώ;».

Ο λιμενικός για κάποια δευτερόλεπτα έμοιαζε να έχει χάσει τη λαλιά του. Η ομορφιά του κοριτσιού τού είχε κόψει την ανάσα. Είχε ένα καταπληκτικό οβάλ πρόσωπο με διάφανο, αψεγάδιαστο, λευκό δέρμα. Τα τεράστια μάτια της είχαν το πιο παράξενο γκριζοπράσινο χρώμα που είχε δει ποτέ του, και το υπέροχο πρόσωπο το στεφάνωνε ένας χείμαρρος από ξανθά μαλλιά. Ο λιμενικός, αφού έκανε μια προσπάθεια να συνέλθει από την έκπληξη, της είπε: «Είναι κάτω από το υπόστεγο. Ο κύριος με το γαλάζιο πουκάμισο. Σας περιμένει». Το κορίτσι τον ευχαρίστησε και κατευθύνθηκε στο σημείο που της έδειξε.

Ο αστυνόμος Μίλτος Ζαφείρης είχε έρθει από νωρίς κι έκοβε βόλτες πάνω κάτω. Σκεφτόταν τα γεγονότα των τελευταίων ημερών. Δεν του άρεσε καθόλου αυτή η υπόθεση που είχε στοιχειώσει το μυαλό του από τότε που του ανακοίνωσαν την κλοπή. Για πρώτη φορά, ένιωθε λίγο χαμένος.

Η υπόθεση αυτή δεν έμοιαζε με τίποτε από ό,τι είχε συναντήσει στην καριέρα του μέχρι τότε. Συνήθως αναλάμβανε υποθέσεις που ήξερε πώς να τις χειριστεί όσο

μυστηριώδεις κι αν ήταν, καθώς είχαν να κάνουν με ανθρώπους του κόσμου του, των οποίων τις αντιδράσεις καταλάβαινε απόλυτα. Η υπόθεση όμως που του είχε παρουσιαστεί πριν από λίγες μέρες τον έβγαζε τελείως από τα νερά του: είχε κλαπεί ένα Στραντιβάριους.

Πριν δυο μέρες, ο αστυνόμος δεν ήξερε καλά καλά τι είναι ένα Στραντιβάριους. Στη βίλα όμως του εφοπλιστή Γουναρόπουλου, όπου τον φώναξαν για να του ανακοινώσουν την κλοπή, του εξήγησαν για τι ακριβώς επρόκειτο. Φιλοξενούσαν έναν διάσημο βιρτουόζο του βιολιού, τον Αλιόσα Μποροντίν, ένα νεαρό αγόρι που είχε ξεκινήσει την καριέρα του ως παιδί θαύμα. Ήταν ένα πρωί όταν ο διάσημος βιολιστής θέλησε να κάνει λίγη εξάσκηση και άνοιξε το χρηματοκιβώτιο της βίλας όπου βρισκόταν φυλαγμένο το πολύτιμο βιολί του. Το βιολί όμως είχε εξαφανιστεί! Εξήγησαν στον Ζαφείρη πως επρόκειτο για ένα Στραντιβάριους, ένα παλιό βιολί από τα ελάχιστα που έχουν μείνει στον κόσμο και που η αξία του είναι αμύθητη. Ο Ζαφείρης είχε κάνει την έρευνα ρουτίνας που έπρεπε να κάνει αλλά ένιωθε πως αυτό δε θα τον οδηγούσε πουθενά.

Το πρωί που μελετούσε τα στοιχεία, του ήρθε κι άλλο αναπάντεχο στο κεφάλι. Τον πήρε ο Μπάκας από τα Κεντρικά και του είπε ότι η μεγάλη ευρωπαϊκή εταιρεία που είχε ασφαλίσει το βιολί, και που φυσικά είχε ειδοποιηθεί αμέσως για την κλοπή, έστειλε έναν δικό της ιδιωτικό ντετέκτιβ. Ο Μπάκας τού είπε πως έπρεπε να συνεργαστεί μαζί του για να βρεθεί το πολύτιμο βιολί. Του διευκρίνισε πως ο ιδιωτικός ντετέκτιβ ήταν γυναίκα. Μια Ελ-

ληνίδα που την έλεγαν Έλλη Δανέζη, κόρη του γνωστού πάμπλουτου επιχειρηματία Πάνου Δανέζη, που ζούσε μόνιμα στο Λονδίνο.

Όλα τα είχα· αυτό που μου έλειπε είναι να φορτωθώ στο κεφάλι μου και μια κοσμική κυρία του διεθνούς τζετ σετ, σκέφτηκε τότε ο αστυνόμος.

Ο Μπάκας κατάλαβε πώς θα αντιδρούσε και του τόνισε:

«Πρόσεξε, Ζαφείρη. Να συνεργαστείς μαζί της. Αυτήν θέλουν, με αυτήν θα συνεργαστούμε. Έχουμε στο κεφάλι μας κολοσσούς. Μεγάλα ονόματα του επιχειρηματικού και καλλιτεχνικού κόσμου. Πολύ μεγάλα! Πρόσεχε, δεν πρέπει να ρεζιλευτούμε. Είναι μια υπόθεση με διεθνές ενδιαφέρον. Όλος ο ξένος τύπος θα έχει τα μάτια του στραμμένα απάνω μας! Ήδη αναγγέλλουν την κλοπή με τεράστιους τίτλους».

«Μάλιστα!» είπε ο Ζαφείρης. «Και πότε έρχεται η κυρία;»

«Αύριο. Με το “Δαναΐς 2”».

«Εντάξει, θα πάω να την παραλάβω. Μια ζάπλουτη κοσμική κυρία, που θέλει να παίξει και την αστυνομικίνα, δεν την αφήνουν να περιμένει».

«Ζαφείρη! Άσε τις εξυπνάδες!» αγρίεψε ο Μπάκας. «Σου εξήγησα! Αυτήν θέλουν, μ’ αυτήν θα δουλέψουμε».

«Εντάξει, μείνε ήσυχος. Πλάκα έκανα. Θα πάω αύριο το πρωί να την παραλάβω».

Κατέβηκε πρωί στο λιμάνι, ειδοποίησε τον λιμενικό πως θα τον ζητούσαν, κι άρχισε να κόβει βόλτες κάτω από το υπόστεγο σκεπτικός. Στο μικρό κίτρινο Σμαρτ που

σταμάτησε απέναντί του δεν έδωσε καμιά σημασία έτσι όπως ήταν απορροφημένος από τις σκέψεις του. Το κορίτσι όμως που βγήκε από μέσα δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητο. Το σώμα της ήταν εντυπωσιακά άψογο και τα πόδια της τόσο ψηλά που απορούσες πώς χωρούσαν στο μικρό αυτοκινητάκι. Όταν γύρισε το κεφάλι της, ο Ζαφείρης αντίκρισε ένα από τα ωραιότερα πρόσωπα που είχε δει ποτέ του. Η κοπέλα έβγαλε από το αυτοκίνητο ένα μικρό σακίδιο, πέρασε τα λουριά του στον ώμο της και προχώρησε προς το μέρος του. Φορούσε ένα απλό κοντό φορεματάκι που τόνιζε το υπέροχο σώμα της. Καμιά τουρίστρια θα είναι, σκέφτηκε ο αστυνόμος κι ετοιμάστηκε να δώσει πληροφορίες.

Η κοπέλα στάθηκε μπροστά του, και ο αστυνόμος παρατήρησε πως ήταν πολύ πιο όμορφη από κοντά. «Ο αστυνόμος Ζαφείρης;» ρώτησε και πριν καλά καλά ακούσει την απάντηση συστήθηκε: «Έλλη Δανέζη. Μου ζήτησαν να συνεργαστούμε».

Ο λιμενικός είχε τελειώσει την αποβίβαση και περνούσε τώρα από εκεί. Είδε τον Ζαφείρη να μιλάει με το κορίτσι και τον κοίταξε όπως θα κοίταζε κάποιον που μόλις του έπεσε το τζάκποτ: με θαυμασμό και φθόνο. Ο Ζαφείρης είχε μείνει για ένα λεπτό άφωνος από την έκπληξη. Αυτός περίμενε καμιά κοσμική ψηλομύτα κυρία και αυτοί του έστειλαν την Μπάρμπι αυτοπροσώπως! Μάλιστα! σκέφτηκε. Η Μπάρμπι ντετέκτιβ! Τι να κάνουμε! Ό,τι πουν τα Κεντρικά! Της άπλωσε το χέρι και τη χαιρέτησε. «Καλώς ήρθατε! Θέλετε να σας πάω πρώτα στο ξενοδοχείο να αφήσετε τις αποσκευές σας και να τα πούμε μετά;»

«Ευχαριστώ, αστυνόμη! Αλλά το αυτοκινητάκι μου μόλις χωράει έναν μικρό σάκο. Καλύτερα να τα πούμε πρώτα. Μετά θα ήθελα να πάμε στη βίλα, να δούμε από κοντά τι έγινε».

«Ωραία! Κλειδώστε το, και ανεβαίνουμε με το δικό μου στη βίλα. Στον δρόμο τα λέμε» είπε ο αστυνόμος, παραξενεμένος που το κοσμικό αυτό κορίτσι δεν έσερνε μαζί του καμιά δεκαριά βαλίτσες με μοντελάκια.

Προχώρησαν προς το αυτοκίνητο, κι ο Ζαφείρης άνοιξε την μπροστινή πόρτα να περάσει η κοπέλα. Στο πίσω κάθισμα ο Λούης ο σκύλος του αναδεύτηκε τεμπέλικα και κούνησε την ουρά στην κοπέλα ρίχνοντάς της ένα γλυκό βλέμμα που έδειχνε πως τη συμπάθησε αμέσως.

«Να σας συστήσω» είπε ο αστυνόμος. «Από εδώ, ο Λούης ο σκύλος μου. Αν έχετε το παραμικρό πρόβλημα με τα σκυλιά, περνάμε ένα λεπτό από το σπίτι και τον αφήνω».

«Αστειεύεστε; Λατρεύω τα σκυλιά. Και ο Λούης φαίνεται πολύ γλυκός» είπε η κοπέλα και γύρισε να χαϊδέψει τον σκύλο. Ο Λούης το ανταπέδωσε γλείφοντας το χέρι της, σαν να της έδινε ένα φιλάκι.

Ο Ζαφείρης έβαλε αμέσως μπρος. Η δουλειά είναι δουλειά, σκέφτηκε προσπαθώντας να ξεπεράσει την έκπληξη που του είχε προκαλέσει η καινούρια, αναγκαστική συνεργασία. Ας αρχίσουμε, λοιπόν. «Η βίλα είναι στο πίσω μέρος του νησιού» είπε. «Θα σας κάνω μια σύντομη ενημέρωση μέχρι να φτάσουμε. Η κλοπή έγινε, προφανώς, μέσα στη νύχτα». «Το ξέρω» απάντησε το κορίτσι. «Η Γκαλίνα με πήρε χθες το πρωί».

Η Έλλη αισθάνθηκε την ανάγκη να δώσει εξηγήσεις στον Ζαφείρη, που την κοίταξε λίγο παραξενεμένος. «Με την οικογένεια Μποροντίν είμαστε οικογενειακοί φίλοι. Δηλαδή ο πατέρας μου παραχωρεί στον Αλιόσα ένα διαμέρισμα στο Παρίσι όποτε έχει ρεσιτάλ εκεί».

Ο Ζαφείρης ήξερε πως οι μεγαλοεπιχειρηματίες συχνά κολακεύονται να φιλοξενούν μεγάλες προσωπικότητες του θεάματος ή της πολιτικής. Μήπως το ίδιο δε συνέβαινε και στο νησί τους; Η βίλα στην οποία είχε γίνει η κλοπή ανήκε στον μεγαλοεφοπλιστή Γουναρόπουλο, ο οποίος συνήθιζε να φιλοξενεί τις μεγαλύτερες βεντέτες του θεάματος.

«Ήταν όλοι τους πολύ ταραγμένοι, πάντως» παρατήρησε ο αστυνόμος.

«Μα καταλαβαίνετε τι έγινε, αστυνόμε;» συνέχισε η Έλλη. «Να κλαπεί ένα Στραντιβάριους;»

«Μου είπαν πόσο στοιχίζει» έκανε ο Ζαφείρης κάπως αδιάφορα. «Δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Τόσα λεφτά για ένα βιολί;»

«Αστυνόμε Ζαφείρη, υπάρχουν πράγματα που δεν αποτιμώνται με λεφτά» άρχισε να λέει η Έλλη, αλλά ο αστυνόμος γύρισε αμέσως προς το μέρος της και την έκοψε πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση της. «Μου πέφτει λίγο βαρύ αυτό το αστυνόμε Ζαφείρη. Αφού θα συνεργαστούμε, λέγε με Μίλτο» της είπε. Η κοπέλα έβαλε τα γέλια, καθώς θυμήθηκε τη γνωστή ατάκα του Τζέιμς Μποντ. Το σοβαρό όμως ύφος του αστυνόμου δεν της επέτρεψε να καταλάβει αν έκανε πλάκα. «Εντάξει· τότε κι εμένα λέγε με Έλλη».

Τουλάχιστον δε δείχνει ψηλομύτα. Θα την έχω που θα την έχω στο κεφάλι μου... μη μου σπάσει και τα νεύρα, σκέφτηκε ο Ζαφείρης.

Η Έλλη έβγαλε από την μπροστινή θήκη του σάκου της ένα μάτσο χαρτιά. «Αστυνόμε Ζαφείρη... Μίλτο» διόρθωσε τον εαυτό της «έχω τυπώσει μερικές σελίδες από το Ίντερνετ και από μια εγκυκλοπαίδεια σχετικά με τα Στραντιβάρους. Το έκανα για να ενημερωθώ κι εγώ πάνω στο αντικείμενο» πρόσθεσε γιατί φοβήθηκε μην τον προσβάλει.

Ο Ζαφείρης έριξε μια ματιά στο πάκο με τα χαρτιά. «Άκου, Έλλη, δε με βλέπω να το ρίχνω στη μελέτη για το Στραντιβάρους. Εξάλλου με την κλασική μουσική δεν τα πάω και πολύ καλά. Όποτε είχαμε μάθημα κλασικής μουσικής στη Σχολή της Αστυνομίας εγώ απουσίαζα. Δε μου κάνεις μια περιήληψη;»

Η Έλλη ξέσπασε σε ένα ακόμα κελαριστό γέλιο. «Εντάξει. Θα σου πω τα βασικά. Το βιολί με το οποίο συνήθως εμφανίζεται ο Αλιόσα το κατασκεύασε ο Αντόνιο Στραντιβάρι το 1713. Έχουν μείνει ελάχιστα τέτοια βιολιά σε όλο τον κόσμο, τα περίφημα Στραντιβάρους. Μέχρι τώρα κανένας κατασκευαστής δεν κατάφερε να φτιάξει βιολιά που να παράγουν τόσο ωραίο ήχο. Δεν έχουν ακόμα καταφέρει να βρουν το μυστικό της κατασκευής τους. Λένε πως τώρα με τη σύγχρονη τεχνολογία ίσως αποκαλύψουν το μυστικό του Στραντιβάρι. Τα εξετάζουν με υπέρηχους.

»Δεν υπάρχει βιολιστής στον κόσμο που να μην ονειρεύεται να παίξει με ένα Στραντιβάρους. Ο Αλιόσα, με

τη δωρεά ενός μαικήνα, κατάφερε να αποκτήσει ένα. Στοιχίζει τριάμισι εκατομμύρια δολάρια. Φυλάσσεται σε ένα ειδικά κατασκευασμένο χρηματοκιβώτιο και ακολουθεί πάντα τον Αλιόσα, αφού παρθούν όλες οι προφυλάξεις για την ασφάλειά του».

«Ωραία!» έκανε τότε ο Ζαφείρης. «Να σου πω τώρα κι εγώ τα βασικά για την υπόθεση. Μου τηλεφώνησαν και μου ανήγγειλαν την κλοπή γύρω στις έξι το απόγευμα. Ανέβηκα αμέσως στη βίλα. Ήταν όλοι τρομερά αναστατωμένοι. Στην πόρτα με περίμενε ο παππούς του παιδιού, ο Βάνιας Μποροντίν. Μιλάει αγγλικά και λίγο σπαστά ελληνικά, κι έτσι καταφέραμε να συνεννοηθούμε. Μου εξήγησε για την κλοπή. Το χρηματοκιβώτιο μέσα στο οποίο φύλαγαν το βιολί είναι σε ένα μικρό γραφειάκι δίπλα στο γραφείο του εφοπλιστή. Μίλησα με τον Αλιόσα Μποροντίν, αυτός μιλάει καλύτερα τα ελληνικά».

«Έχει και ελληνικές ρίζες. Η γιαγιά του, η γυναίκα του Βάνια Μποροντίν, ήταν Ελληνίδα από την Οδησό. Έχει πεθάνει, αλλά ο παππούς του θέλησε να μην ξεχάσει ο εγγονός της τη γλώσσα της» διευκρίνισε η Έλλη.

«Είναι ένα πολύ γλυκό κι ευγενικό αγόρι» συνέχισε ο Ζαφείρης. «Κατάλαβα αμέσως πως αυτός ήταν ο μουσικός. Μου έκανε εντύπωση πως πιο πολύ από την αναστάτωση για την κλοπή έμοιαζε να φοβάται κάτι άλλο. Είμαι σίγουρος πως κάτι έχει τρομάξει το αγόρι. Κάτι άλλο συμβαίνει στη βίλα και δεν είναι μόνο η κλοπή του Στραντιβάριους. Δεν ξέρω τίποτα ακόμα. Υποθέτω ότι αυτό το κάτι συνδέεται με την κλοπή, αλλά είναι το ίδιο σοβαρό».

«Ο Αλιόσα είναι το πιο γλυκό κι ευαίσθητο παιδί του

κόσμου. Είναι μεγάλη χαρά για μένα που με έχει φίλη του. Θα προσπαθήσω να μάθω τι φοβάται» συμπλήρωσε πάλι η Έλλη.

Για πρώτη φορά από τότε που γνώρισε την Έλλη, ο Ζαφείρης άρχισε να βλέπει τη συνεργασία μαζί της κάπως θετικά. Ίσως αυτό το κορίτσι μπορεί να με βοηθήσει στη διαλεύκανση της υπόθεσης, σκέφτηκε. Ξέρει τους πάντες.

«Ο Τάκης Μπούρας ήταν εκεί;» ρώτησε η κοπέλα.

«Ναι. Τον ξέρεις;»

«Είναι ο άντρας της Γκαλίνας, της μητέρας του Αλιόσα. Ο πατέρας πέθανε όταν ο Αλιόσα ήταν μικρός. Ο παππούς Βάνιας και η γιαγιά Ειρήνη ανέλαβαν από τότε τη φροντίδα της νύφης και του εγγονού τους. Τον Μπούρα τον γνώρισε η Γκαλίνα όσο ακόμα ήταν στη Ρωσία και ο Αλιόσα σπούδαζε μουσική στην Ακαδημία της Μόσχας».

«Τι γνώμη έχεις γι' αυτόν;» ρώτησε ο Ζαφείρης.

«Τη χειρότερη» απάντησε η Έλλη «ένας ανόητος γεμάτος έπαρση που ενδιαφέρεται μόνο για τα λεφτά».

«Την ίδια εντύπωση σχημάτισα κι εγώ» συμφώνησε ο Ζαφείρης.

«Ποιος άλλος είναι στη βίλα;» ρώτησε η Έλλη.

«Ο παππούς του Αλιόσα, όπως σου είπα, ο Βάνιας Μποροντίν, ο οποίος έμοιαζε κι αυτός συντετριμμένος από την κλοπή. Ίσως κι ο ίδιος να κρύβει κάτι ή να φοβάται κάτι. Μοιάζει πολύ συνδεδεμένος με τον εγγονό του».

«Τον λατρεύει» είπε η κοπέλα. «Παρακολουθεί κάθε του συναυλία και δεν μπορεί να κρατήσει τα δάκρυά του

όταν ο κόσμος αποθεώνει τον Αλιόσα. Ο Αλιόσα τού εξομολογείται τα πάντα. Ο Βάνιας Μποροντίν είναι ο πιο στοργικός παππούς του κόσμου. Κι ένας άνθρωπος ανίκανος να βλάψει ακόμα και μυρμιγκι».

«Στη βίλα βρίσκεται κι ένας φίλος της οικογένειας. Ο γιατρός Σμολένσκυ· τον ξέρεις;» ρώτησε ο Ζαφείρης.

«Τον ξέρω. Γνωρίζει τους Μποροντίν από πολύ παλιά, από τότε που ο Αλιόσα ήταν πολύ μικρός. Τρέφει από τότε έναν απελπισμένο έρωτα για την Γκαλίνα. Πρέπει να πόνεσε πολύ όταν αυτή συνδέθηκε με τον Μπούρα. Αγαπάει σαν γιο του τον Αλιόσα και είναι φίλος με τον παππού Βάνια. Νομίζω πως και αυτός είναι ανίκανος να βλάψει οποιονδήποτε. Άλλοι που να μένουν αυτή την εποχή στη βίλα;»

«Η ιδιοκτήτρια της βίλας, η Νάνση Γουναροπούλου, η γυναίκα του εφοπλιστή» είπε ο Ζαφείρης.

«Δεν την ξέρω προσωπικά αλλά έχω ακούσει γι' αυτήν από τους γονείς μου» είπε η Έλλη. «Μοιράζει τον χρόνο της ανάμεσα στην εδώ βίλα της και στη Γενεύη. Α, ναι· σπαταλά επίσης και αρκετό από τον χρόνο της και πολλά από τα λεφτά της σε ταξίδια για ψώνια στη Νέα Υόρκη, το Παρίσι και το Μιλάνο!»

«Σκληρή ζωή!» ειρωνεύτηκε ο Ζαφείρης.

«Δε ζούσε πάντα έτσι. Ένα κορίτσι που μεγάλωσε σε μια φτωχική γειτονιά της Αθήνας είναι. Σπούδασε γραμματέας και δούλεψε στα γραφεία του εφοπλιστή. Εκεί τη γνώρισε και την ερωτεύτηκε ο Γουναρόπουλος. Διέλυσε την οικογένειά του για χάρη της. Η μητέρα μου τη θεωρεί αδίστακτη αριβίστρια».

«Έλλη, είσαι μια πολύτιμη πηγή πληροφοριών. Πού τα ξέρεις όλα αυτά;» έκανε ο Ζαφείρης.

«Το ελληνικό τζετ σερ της Γενεύης δεν είναι δα και τεράστιο» απάντησε η Έλλη κοιτάζοντας σοβαρά τον Ζαφείρη. Έπειτα, πήρα τις πληροφορίες μου πριν έρθω. Έτσι αδιάβαστη θα ερχόμουν; Ελπίζω βέβαια να μην εννοείς πως θα σου είμαι χρήσιμη μόνο για να σου μεταφέρω κουτσομπολιά».

Πάνω σ' αυτό, ο Ζαφείρης απέφυγε να κάνει την οποιαδήποτε παρατήρηση. Με περνάει κι αυτός για ένα πλούσιο και άχρηστο χαζοκόριτσο που θα του δυσκολέψει τη ζωή, σκέφτηκε η Έλλη. Το ίδιο άλλωστε δεν είχε συμβεί και με τον επιθεωρητή Μπροντέκ στο Βέλγιο, στην υπόθεση Ντελέγκ; Οι αστυνομικοί είναι ίδιοι σε όλη την υφήλιο. Ένωσε να την κυριεύει πάλι η ίδια πρόκληση. Για άλλη μια φορά θα έπρεπε να αποδείξει την αξία της. Αστυνόμε Ζαφείρη, ετοιμάσου για εκπλήξεις από το χαζοκόριτσο, σκέφτηκε και χαμογέλασε. «Ας μεθοδεύσουμε τη δουλειά μας» άρχισε να λέει. «Τώρα που θα πάμε στη βίλα, προτείνω εσείς να αφοσιωθείτε στην καθαρά αστυνομική σας έρευνα, κι εγώ θα δω τι πληροφορίες μπορώ να μαζέψω απ' τους ανθρώπους εκεί. Συμφωνείτε, αστυνόμε;» ρώτησε και κοίταξε τον Ζαφείρη σοβαρά με τα τεράστια γκριζοπράσινα μάτια της.

Ο πληθυντικός του κοριτσιού δεν τον ενόχλησε αυτή τη φορά, γιατί ένωσε σαν να μιλούσε με μια από τις αστυνομικές του τμήματός του. Και όταν επρόκειτο για δουλειά, ο Ζαφείρης δεν αγαπούσε τις πολλές οικειότητες. Την κοίταξε με σοβαρότητα.

«Νομίζω πως αυτό πρέπει να κάνουμε. Είσαι γυναίκα, φίλη με κάποιους από αυτούς, εσένα θα σε δουν αλλιώς και θα σου ανοιχτούν. Και μετά ανταλλάσσουμε τις πληροφορίες μας. Πρόσεξε, θέλω τίμιο παιχνίδι. Κανείς μας δεν κάνει τον έξυπνο στον άλλο. Δεν κρύβεις καμιά πληροφορία. Αν το κάνεις, αυτό λέγεται παρακώλυση του έργου της δικαιοσύνης».

«Ευχαριστώ για το μάθημα, αστυνόμε» είπε πειραγμένη η Έλλη.

«Δε σου κάνω μάθημα. Ξεκαθαρίζω τους όρους της συνεργασίας μας. Μας περιμένει δύσκολη και σκληρή δουλειά. Κάθε ανταγωνισμός ανάμεσά μας θα είναι σε βάρος της υπόθεσης που πρέπει να διαλευκάνουμε» είπε πολύ σοβαρά ο Ζαφείρης.

«Το καταλαβαίνω» απάντησε ήρεμα η Έλλη. «Να ξέρεις όμως» πρόσθεσε «πως θέλω κι εγώ πάρα πολύ να βρεθεί το Στραντιβάριους. Δεν ξέρεις τι μεγάλος μουσικός είναι ο Αλιόσα και τι προσφέρει στη μουσική! Κι έπειτα, η καταστροφή ενός τέτοιου οργάνου ισοδυναμεί με πολιτιστική καταστροφή» πρόσθεσε.

Ο Ζαφείρης συνέχισε να οδηγεί βυθισμένος σε σκέψεις. Ο ήλιος τώρα ήταν πίσω του και δεν τον ενοχλούσε στα μάτια. Η περιοχή ήταν καταπράσινη και κατέληγε σε μια δαντελωτή καταγάλανη ακτή με δύσκολη όμως πρόσβαση. Κάποια στιγμή ο αστυνόμος αναρωτήθηκε αν αυτό το πανέμορφο κορίτσι που καθόταν δίπλα του έκανε και καμιά άλλη δουλειά εκτός από το να ανακατεύεται στα πόδια των αστυνομικών παριστάνοντας την ντετέκτιβ.

«Έλλη, στο Λονδίνο δουλεύεις;» τη ρώτησε.

«Ναι. Εργάζομαι ως καθηγήτρια οικονομικών στο London School of Economics. Επειδή όμως μου αρέσουν τα μυστήρια, συνεργάζομαι και με μια ασφαλιστική εταιρεία ως ντετέκτιβ» απάντησε η κοπέλα.

Ο Ζαφείρης με δυσκολία έκρουσε την έκπληξή του. Το όμορφο πλουσιοκόριτσο που καθόταν δίπλα του εργαζόταν ως οικονομολόγος σε ένα από τα πιο ονομαστά πανεπιστήμια της Ευρώπης. Αυτή η κοπέλα είναι όλο εκπλήξεις, σκέφτηκε και πήρε μια απότομη κλειστή στροφή.

Είχαν φτάσει στο πίσω μέρος του νησιού. Τώρα έβλεπαν μόνο κάποιες βίλες μέσα σε τεράστια κτήματα με ψηλές μάντρες που κατέβαιναν μέχρι τη θάλασσα. Πολλές από αυτές είχαν μπροστά ένα σκάφος. Η βλάστηση ήταν παντού πυκνή. Οι πλαγιές που κατέβαιναν μέχρι τη θάλασσα ήταν καταπράσινες. Αγριελιές και σχίνα ανακατεμένα με πεύκα. Κάποια κτήματα είχαν λεμονιές και πορτοκαλιές.

«Πλησιάζουμε» είπε ο αστυνόμος.

«Το τοπίο είναι υπέροχο εδώ» παρατήρησε η Έλλη.

«Βρισκόμαστε στην περιοχή με τις πλουσιότερες βίλες του νησιού» της εξήγησε ο Ζαφείρης.

Εκείνη την ώρα χτύπησε το κινητό του. Απάντησε. Όσο μιλούσε, η έκφρασή του γινόταν όλο και πιο σοβαρή. Μετά από κάποιες μονολεκτικές απαντήσεις, είπε κοφτά: «Πλησιάζω τη βίλα. Φτάνω αμέσως εκεί. Φρόντισε να μην πειράξει κανείς τίποτα. Ειδοποίησε να έρθουν και οι άλλοι, να συγκεντρώσουμε τα στοιχεία».

Γύρισε προς την Έλλη. Στο κορίτσι έκανε εντύπωση το πόσο είχε σκληρύνει τώρα το πρόσωπό του. «Το παιχνίδι χοντραίνει» είπε ο αστυνόμος. «Έχουμε ανθρωποκτονία. Σκότωσαν έναν εργάτη. Το πτώμα του βρέθηκε στην πισίνα της βίλας». Η κοπέλα έμεινε βουβή από την έκπληξη. Ο Ζαφείρης οδηγούσε τώρα το σαραβαλάκι του σαν να έπαιρνε μέρος σε αγώνες ταχύτητας.

Ύστερα από λίγα λεπτά είχαν φτάσει στη βίλα. Ήταν περιτριγυρισμένη από μια τεράστια μάντρα που έφτανε μέχρι τη θάλασσα. Ένας φύλακας ξεπρόβαλε από ένα κτίσμα που έμοιαζε με φυλάκιο. Μόλις είδε τον αστυνόμο, του άνοιξε.

Ο Ζαφείρης έριξε μια ματιά στην κάμερα που υπήρχε στην πόρτα. Είχε ήδη εξετάσει τα βίντεο από τη νύχτα που έγινε η κλοπή. Πριν τα στείλει στην Αθήνα στους ειδικούς, είχε κρατήσει αντίγραφα από κάθε κάμερα ασφαλείας που υπήρχε στη βίλα και τα είχε εξετάσει όλα προσεκτικά, δίχως να βρει απολύτως τίποτα ύποπτο.

Προχώρησε με το αυτοκίνητο, και ο ανηφορικός ιδιωτικός δρόμος τον έβγαλε στη βίλα. Πάρκαρε λίγο άτσαλα. Μαζί με την Έλλη βγήκε από το αυτοκίνητο και προχώρησε προς το σπίτι.

«Πάω κατευθείαν στον τόπο του εγκλήματος. Κανείς δεν πρέπει να μετακινήσει τίποτα. Έρχονται οι δικοί μου. Αφού πάρω όλα τα στοιχεία, θα χρειαστεί να στείλω το πτώμα στην Αθήνα στον ιατροδικαστή». Καθώς τα έλεγε αυτά ο Ζαφείρης, είδε κάτι σαν τρόμο στο πρόσωπο του κοριτσιού. «Ίσως εσύ είναι καλύτερα να πας μέσα να δεις

τους ενοίκους. Όσο είναι ακόμα ταραγμένοι, μπορεί να καταλάβεις κάτι. Θα έρθω κι εγώ σε λίγο».

Η Έλλη εκτίμησε το τακτ του αστυνόμου. Κατάλαβε πως η ιδέα να βρεθεί μπροστά σε ένα πτώμα τής προκαλούσε ταραχή και είχε βρει ένα πρόσχημα να την απαλλάξει από το θέαμα. «Πάω να δω τον Αλιόσα και τους άλλους. Με χρειάζονται» είπε και προχώρησε προς τη βίλα.

Τους βρήκε όλους συγκεντρωμένους σε έναν χώρο που ήταν κάτι ανάμεσα σε βεράντα και λίβινγκ ρουμ. Ο αρχιτέκτονας που είχε χτίσει τη βίλα του Γουναρόπουλου είχε δημιουργήσει ένα τεράστιο υπαίθριο καθιστικό, που με τους πολλούς κάτασπρους και μεγάλους καναπέδες του ανέδινε την οικειότητα ενός εσωτερικού σαλονιού αλλά και την αίσθηση της ελευθερίας στον εξωτερικό χώρο. Η θέα προς το πέλαγος ήταν υπέροχη και φαινόταν από κάθε σημείο.

Πρώτος είδε την κοπέλα ο Αλιόσα. Ήταν ένα λεπτό ψηλό αγόρι. Όλη του η παρουσία απέπνεε κάτι το τρυφερό και ευγενικό. Φορούσε άσπρα ρούχα που τόνιζαν το αρμονικό και γυμνασμένο σώμα του, και στο μέτωπο είχε μία χρωματιστή μπαντάνα που γύρω της έπεφταν οι κατάνηδες μπουκλες του.

«Έλλη, έγινε φόνος. Υπάρχει ένας νεκρός. Καταλαβαίνεις; Σκότωσαν κάποιον» της είπε, και το βλέμμα του ήταν γεμάτο τρόμο. Έτσι που ήταν φοβισμένος κι έδειχνε να της γυρεύει βοήθεια, της φάνηκε ακόμα πιο εύθραυστος, ένα μικρό παιδί. Έπεσε στην αγκαλιά της, και για άλλη μια φορά η Έλλη ένιωσε συγκινημένη από την αγά-

πη που της έδειχνε το αγόρι. Τον έσφιξε απάνω της. Για άλλη μια φορά, την κυρίευσε το ίδιο συναίσθημα που ένιωθε όποτε τον συναντούσε. Μια βαθιά επικοινωνία τη συνέδεε με τον νεαρό ιδιοφυή μουσικό. Τον διάσημο βιολιστή Αλιόσα Μποροντίν.